

ЗМІСТ

«Бог буде поруч. Я тобі кажу...»	9
«Мій прихисток – дім із пелюсток й листків...»	10
«Тепер уже точно ніщо цьому не завадить...».....	11
«А одного ранку вона приводить з вулиці смерть...».....	13
«Віхоли ходять три дні – не знайдеш і власний поріг...»	16
«Все хороше чомусь закінчується так швидко –».....	17
«І як би ми не боялися – та ж мусим, однак, рости...»	18
«Мама купує в пакетах лід, витирає пил...».....	19
«Дерево відпускає пташині тіні не одразу...»	21
«Народи мені брата, щоби він мене захистив...»	22
«В саду була криниця, і у ній...»	23
«Небо може і світло, і полум'я, й лід, й воду –».....	24
«Серпень, напевне, випросив в неї...».....	25
«Досить із мене, говорить, таких розваг...»	26
Таті К.	28
«Жінка грається з дітьми на березі. Вітер стих...»	30

«...а коли зійде вода –»	31
«Там немає куди кричати. Там інстаграм...»	32
«Буде гроза. Місто стоїть принишкле, ніби в облозі...»	33
«Я би хотів, щоб тобі щастило зі світлом так...»	34
«Головне не кажи нікому, – ох, – взагалі...»	35
«Ці слова, від яких не болять – “ні на мить не залиш”...»	37
«Жовтень прийшов поплакати, як старець до образів..»	39
«Поки ти не спиш, не спиш...»	40
«Дивися – стелиться перший лід...»	41
«Тут заговорено на любов. Тут самі собою...»	42
«Ниточка тонка, тонка...»	43
«Як не зведешся, то глянь довкола хоча б...»	44
«Написати би їй про останні згірклі сніги...»	45
«Що тримає нас разом, тримає усіх до одного –»	46
«Літо довге. Послухай, ми будемо жити вічно...»	47
«Світла в жовтні – як у колодязі...»	48
«Дощ випав. Зробилось небо, як мокра вата...»	49
«Тепла куртка на чорний шовк, черевики й шарф...»	50
«Перестигла, повсюдна, безжальна пізня зима...»	51
«Ляж і засни, будь ласка, ляж і засни...»	52
«Ті, що бачили їх разом – бачили більше...»	53
«Літо шиє по живому. Хочеться...»	55
«Хто ходив вночі, той побачив, як...»	56
«Поцілуй, каже, птаха...»	57

«Валентина, двірничка, руда і ходяча біда...»	58
«Ти ще такий живий, ніби теплий звір...».....	59
Для Т. та А.	61
«Розчавлені на асфальті абрикоси не проростуть...».....	62
«За тобою прийдуть. Неодмінно, якщо будеш сам –»	64
«Ти поверталася до життя, як повертаються в місто –»	65
«Все гаразд, послухай, все насправді гаразд...»	66

...

Бог буде поруч. Я тобі кажу.
Бог – олень, бог – осінній пізній жук,
бог – підліток на скейті з ластовинням.
Ти з ним, ти не один чи не одна,
у нього дуже різні імена,
але його призначення єдине.
Він не створив, не множив покарань,
не факт, що є у нього перст чи длань
чи голос, щоб здолати мертву тишу.
Бог – жовтий лист, бог – в сутінках шосе.
Можливо, ні від чого не спасе,
але також ні в чому не облишить.
Бог – родимка на вигині плеча,
бог – гупання вечірнього м'яча
з міських завулків, бог – підмерзлі квіти.
Бог – ровер припнутий, на ранок мокрий весь,
бог – ти, бог – я, бог – теплий чорний пес
і все, що ми подужали любити.

...

Мій прихисток – дім із пелюсток й листків,
із диких троянд несміливих ростків;
із ірисів ніжних і лілій, з люпин,
з тендітних конвалій, із різних шипшин.
Фортеця моя із гілок й корневищ,
із темряви нетрищ, із жару кострищ,
з ранкових туманів з-над рік та боліт.
Там вежа і варта, там рів й живопліт;
там день і там харч; там і тут, і тепер;
там всі врятувались, ніхто не помер;
там більші і менші міста і доми,
там степ, і шляхи, і вечірні дими;
там зела живі, ковила й полини;
там мама й сестра; там немає війни.

Він був, але зник, мій найкращий з домів.
Я знову би там опинитись хотів.

...

Тепер уже точно ніщо цьому не завадить.

Світ привітний і добрий, він розбризкує

щедре сонячне сяйво –

цього разу

ти знатимеш всі потрібні слова,

й тепла не забракне.

Цілюють там, де болить. Коли

не знаєш, де саме –

цілюють пам'ять, беруть за руку

дитинство,

обіймають самотність.

Дощ заплутався в найпершому листі,

з мокрої землі випорпується трава,

і сила її нездоланна,

хоча й така тимчасова –

ні, тепер тобі нічого боятися,

все, чуєш, буде заради тебе.

Бездомний собака довго за нами біг,

але відволікся, пам'ятаєш – ми купили

дешевого сиру і ніде

не могли потім його знайти, скільки не кликали –

сутінки впали важкі і сині.

Але більше ти не знатимеш стільки провини.

Чашу, з якої ти вип'єш, не надщербило,

для тебе буде усього вдосталь.

Небеса
розгортають для тебе свої найцінніші сувої,
хрусткі, відпрасовані,
бездоганні.
Цього разу
тебе нарешті любитимуть.

...

А одного ранку вона приводить з вулиці смерть.

Брудну всю якусь, побиту, за людськими мірками
висохлу десь на чверть.

Він кричить на неї ще з порогу – ти взагалі в собі?

Посадимо ще це лахмітище зверху на моєму горбі?

Добре ще пес, їжаки, кошенята, сова, глупі міські яструби,
осиротілі миші, які жили в вентиляційній трубі,
білка, замерзлий кажан, зранена горлиця – бог з тобою,
але тут ти взагалі подумала головою?

А смерть зіщулилася мовчки в кутку – виженуть подихати
чи залишать у хаті?

На вулиці мокрий сніг, вона піднімає на нього очі, він траскає
дверима та іде працювати.

За тиждень смерть в кутку відігривається, потроху
приходить до тями,
на балкон виходить по ночах, гримить своїми
старими костями,
втирає після себе в душі, дотримується правил
співмешкання загалом,

починає з ними по черзі ходити гуляти з псом.

Коли повний смітник, виносить, коли закінчуються олія
чи яйця, йде в магазин.

Він сміється, каже: «Це взагалі у нас хоч вона чи він,
ми їх розводити будемо?» Літо приносять в місто на
крилах пташині зграї.